

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΠΑΝΩ ΣΤΟ ΣΤΑΥΡΟ

Δέν είχε γυαλιόσει, καλό-καλό, ή αέρα ψηλά στον ούρανό και ξενιθιάνε ή τρείς νοικοκυρές, ή Πέλο το μαζαροίτη Τζαμάλ, ή Τριμεντίνα ή Λενιώ κι ή Νίτσα ή Πιπερού, να πάνε άπάνω στο βουνό, στον Πύλο Σταυρό, να λειτουργήσουνε στο ρημοζέλι.

Άπάνω στό Πύλο Σταυρό...

πίσω, γιά να γάνε βατοιοορία.

— Άιντε, μωρό! ζαλιωμένο φώναζε κάθε τόσο ή Πέλο.

Αυτό όμως χρειότανε, σάν σζιόρος, άπ' τις άχρησιδιές, διαγκώνοντας τά στιγμή κι άγοορα άγοράδα.

— Άιντε, πού ζωό χρόνο νάχη... Ξεφώνιζε ή Πέλο.

Όταν φτάσανε στή μέση του βουνού, άνοιξε ένο σεννεράκι κατακόκκινο στήν άνατολή και χάραξεν ή αέρα.

Καθήσαν τότε να ξεκοραστούν.

Κάτω άπ' τά πόδια τους, άπλωνότανε ο κάμπος, ήσυχος και στροτός, σκεπασμένος άπό μενεξεδένιες άχνης, σάν να ζωόταν κάτω άπό ένα πάλτιομα μαβί, και πέοα στρονότανε ή θάλασσα άζινητη, άπόθαλη, γλάκη.

Έδω κι' έκει άπαρτίσανε σπιτάκια σροοισμένα μέσα στα χωράφια, και σ' άπείλια μαζορά, ποιά άρχισαν να ποοροιλίζουν στα χωράφια, και ποοροβούδες βότανον και φρετών πού ξεέρανε ο ήλιος, άρχισαν να άναδίδωνται άπό τή γή.

Τή στιγμή ατή, στο πρώτο φός του ήλιου, πού έσκασε στήν άνατολή, άστραψε κάτω σ' άπείλια τό τζάμ κάμποσ έποστακιά...

— Όχι σί, Λενιώ, δέν είνε αυτό τό νέο σπύτι άποφ έχτισ ή Ρήνα του Κριστού; φώτησε ή Πέλο.

— Ναι!

— Και πού τά βούξε τά λεπτά, φώη;

— Τής έστειλε, λέει, ο άνδρας της, έξείνος ο σακατημένος, δουλάκια άπ' την Άιουρή.

— Και πού τά μάζεψε τόσα πολλά, αυτός ο θεοσατομένος;

— Λένε πως έλεψε έκει, έκανε λαθροεμπόριο, κι' έδωσε και μία γορά Άμερικάνια, πού τον είχε έπιστάτη στο ταφλά της...

— Και τί προζάτη θά ίδι, φώη; Δέν είδες τά παιδιά της, πού είνε λειψάνα, σάν να τά ταΐξη ζώια;

— Και μάδε φάγανε ποτέ φάη;...

— Κι' ατή την είδες πως εχλειπόνησανε, σάν σάλια κολοβά...

Κι' άφοφ ήτανε κι' ήτανε ή τρείς νοικοκυράδες, όσα ήσαν κι' όσα βήσανε κι' όσα μάζεψαν, γιά τή Ρήνα του Κριστού, κι' όλο το συγγενικό της, τό μύτι τους περάτησε σέ άλλα σπύτια, σέ άλλα έποστακιά και σ' άλλες γειτονιές, σ' άλλες γνωστούς και φίλους, κι' άλλονιες ή γλώσσα τους:

— Μαρη, τί λέν; Και τί άκούς σου; Θά γιάσαι, λέει, ο άραβόνας της Πεινιός;

— Για τον χαλασμένο λές; Μουξόανε τά χνότα της, Λιζο κι' έσκαζε ο άραβωνιαστικός της...

— Καλά να πάθη τό βρομοζόοριτο; αυτό, πού είχε μία μύτη ός 'κει άπάνω!...

— Και γιατί; Γιατί ήτανε ο πατέρας της, λέει, τελονογίλιας και μοιράζε τό λαθροεμπόριο, μαζί με τον Τασούλα...

Και ήτανε, και ήτανε... Είπαν γιά τή Νίτσα την κοτσή, πού νεχτοπιάζει στο σπύτι της χωροφίλιους, γιά τον Στραβοσίορη τον γοαματικό, πού τον τρώει

Μπάζει χωροφίλικός!

μιά γορά τό λεπτό του, είναι γιά τό δασάιο, είναι γιά τή δασάια, πού γέννησε χορρά, είναι γιά τό μαζαροίτη τον Θεοβήτη, πού βάνε ποοροανόνο, νοδένοντας τό λάδι.

— Σε γιατίό να τά ζοδέρη, Πανατα μου!...

Και ήταν άζόια και γιά τις γειτονιόσε, και ήταν γιά τις σεννεράδες, και ήταν και γιά τις κομπόσες τους και γιά τις κομπόσες των κομπόρων και γιά όδες τις γνωστές τους...

Και την ώρα ατή ο ήλιος γάνηξε άπό κάμπος στήν άνατολή, κι' άγζάλιασε και φώτισε και λάμπαρε κι' άνάστησε, με τις άχνης του τή γή... Σάνοιζε ο ούρανος και άστροποβούσε ή θάλασσα και λέειανε πέοα ός πέοα τά β'νά...και γελούσαν τά πάντα.

Μόνον ή τρείς νοικοκυρές δέν γελούσαν!

— Άι' έξείνη ή προζομένη ή άστνομενά! είτε ή Πέλο.

— Άλλά δέν πρόητε να τελειώση.

Ο Θεοραμένος ο παπάς, πού, προηός και γοήφορος, άρχισε στήν έκκλησία και τελειώσε όλα τά εντοορητά και ζόντενε να μη στή λειτουργία, μόνος και ποαρός στο ναό, ξανασιώηστας τά τροπάκια και ξαναλέγοντας τά δοξαστήρια, μη βλήτοντας να καταφάνον ή γυναίκες, και αην έχοντας και ποοροφά, έβγησε θεμοιένος ανεμίζοντας τά άφια, κόκκινα, κατακόκκινα, στή λάμπα του ήλιου, σάν γλόφα, στοφ βουνοφ τήν χορηή, και σεννεζόντας τή λειτουργία έξο άπό τήν έκκλησία:

Σώσον, Κύριε, τον λαόν σου.

και ελλόγησον τήν κληρονομίαν σου!...

άραζε τό καιπανόσχοιο, τό τραβήξε με δέναν, και χτύπησε ή καιπάνα θεμοιένια κι' άγρια, ξαναμίζοντας και ξεπώνοντας τις βουνοχορές...

— Άναθένα σας, γίδε, τί γένηζατε! μοοροφίους. Και πάλη υπηξε θεμοιένος στο ίερό.

Σώσον, Κύριε, τον λαόν σου.

και ελλόγησον τήν κληρονομίαν σου!...

Σάν σποορητίο, πού τρομιάζανε, πεταχίζον ή γυναίκες, στον ήζο της καιπάνας:

— Όχι και ξεγαστήζανε... Θεός να μής σροοφεί! μοοολόγησαν, και τραβήξαν πού βιαστίζεε προς τή χορηή, όσοφ είχε φτάσει πλέον τή Πέλοσ τό παιδί κι' έστεινε πλακοπαίδες άπ' έξο άπ' τήν εκκλησία!...

Η λειτουργία μέσα ποοροφούς.

— Σοφία, όρθοφ! Άζοίωσον του Άγιου Εύαγγελίου!...

— Άλλά ποοι να σταδοφ όρθοφ και έν σοφία;

— Η γυναίκες και πάλη ήσαν σταδη στο όρθιο, γλωσσαστροφόντας τον ένα και τον άλλο.

— Με αέλι να πλέον τό σόμα του, όποιος μιλεί γιά τό χορτά του 'Εφόροφ!... Έλεγε ή Πέλο.

— Έχεις σπηξέο να τό λές αυτό!... άπάντησε ή Λενιώ.

— Εγώ, μωρή;

— Εσύ, άι! ποός, εγώ;...

— Νά, πού ζωό να σούρη!...

Ατή όμως τή στιγμή και πάλη χτύπησε πού βροντερά και άγοια ή καιπάνα, και οι ήζο της πέσανε σάν ματσουκιές στις αλάτες των τριών νοικοκυράδων, πού θά ζόνανε τή λειτουργία γιά τις ψυχές. Θεμοιένος ο παπάς, άρχισε τό Βαγγέλιο και βήγξε γιά να ξανατυπλήση τή καιπάνα. Και σάν είδε τής Πέλοσ πού παιδί, να στήνη τις πλακοπαίδες, τού έδωσε μία κλοτσιά:

— Ποφ είνε τες, μωρό άποορημα, έκείνες ή θεμοιένες; τό φώτησε.

Και πήρε και τή καιπάνα και τήν τάραξε.

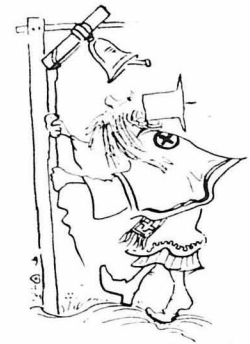
Και γροφόντας, έδωσε άλλη μία κλοτσιά, με τά χοντά του τά σπιβάκια, στο παιδί, όποφ ξενότανε άζόια άπό τήν προφή!...

— Έλα μέσα, διαλόδοπαρια, να πάοφ τό λιβανιστήρι!... τού φώναζε.

Σάν ζόντες φροσιωμένες, μίχαν ός ήγο ή γυναίκες στήν εκκλησία.

— Δέν ζωόσαστε λιγάκι άζόια, να τελειώση ή λειτουργία, κι' έπειτα να ζωόσετε... τούς είτε θεμοιένια ο παπάς, κι' έξαζοιούθησε:

— Και ύπεο του ζωόσθηνα ήμας... Έκείνες δέν άπαντήσανε. Σταραζοπιή-

Άραζε τό σχοι και χτυπούσε θεμοιένος.

Ο ήλιος άγκαλιασε με τις άχνης του τή γή.

Κουτοφ, ραιφός, σάν τή ψυχή του και τή γλώσσα του!...

Τέ νέετα του μοιάζανε σάν θεμοιένια σάχια...

